

KRVAVÉ KOLENO

**Vladimír Veselý, Aleš Kubita, Pavel Richta, spoluautoři:
Nikola Orozovič, Jakub Veverka a další členové souboru
Tate iyumni**

Promlouvající postavy: František, Bětka, Krákora, vědma Ghýmešiová,
paní Picmausová, Babička, kočka Melinda, kočka Alfonsie, Děti
Další postavy: dva stěhováci, Krvavé koleno, cikáni Janko a Ferko

1 Prolog

1.1 Děti si hrají

Tma

Dítě 1: Baf
Dítě 2: Kdo jsi?
Dítě 1: Krvavé Koleno!
Dítě 2: Čím se živíš?
Dítě 1: Lidským masem!
Dítě 2: Co piješ?
Dítě 1: Lidskou krev!
Dítě 2: Čím se přikrýváš?
Dítě 1: Lidskou kůží!
Dítě 2: Kdy si pro nás přijdeš?
Dítě 1: Až odbije... čtvrtá hodina!

Stínohra - děti se točí v kruhu.

Děti sborově: První hodina odbila, lampa ještě svítila, druhá hodina odbila, lampa ještě svítila, třetí hodina odbila, lampa ještě svítila, čtvrtá hodina odbila, lampa zhasla! UÁÁ (*Pišťení.*)

1.2 Ve sklepe

Do sklepa vběhnou s pištěním a smíchem malí František a Bětka.

Bětka: Honem do sklepa Františku!
František: Hahá, to je dobrá hra.
Bětka: Já se vůbec nebojim!
František: Jen počkej. Já jsem Krvavý Koleno - Baf! Hahahá!
Bětka: Nené, tebe se nebojim!
František: Tak jinak - Baf! Hahá! Baf, baf...

Temná hudba.

Bětka: Františku, počkej, co je to támhle?
František: Kde? Jo támhle!? Bětko, co je TO?
Bětka: Já nevím Františku, teď už se asi opravdu bojím!
František: Co budeme dělat?!

Bětka: Františku drž mě!

František: Bětko, držím tě!

František: Utíkejmeeeeeeeee...

S pištěním utíkají po schodech pryč.

1.3 Vědma

Loutka s hořící svíčkou.

Vědma: Hodinu za hodinou, den za dnem, rok za rokem po svých cestách trmácí se Čas, ten starý poutník. Nohy mu neslouží, dech vynechává... a tak... občas... čas od času... se Čas... načas zastaví a dopřeje si odpočinku na své nekonečné pouti. Odbíjí hodina bezčasí. Rozumní tápou a jen potřeštěnci a malé děti jim mohou ukázat směr. Zákony světa přestávají platit, ze stínů vystupují síly zla! A pak! - A pak se čas znovu opře o svou poutnickou hůl a vydá se na další cestu. A s ním kráčí jen ti, kteří se ukryli v krajině svého srdce.

2

2.1 Dům navečer

Tma, odbíjí zvon a zní ústřední hudební motiv. Rozsvěcí se pouliční lampa, pak postupně několik oken, za nimi siluety. Po střeše se prochází kočka, pomňoukává. Rozsvěcí se kruhové pozadí a vychází coby Měsíc nad domem. Po chvíli se na něm objeví stíny dětí, točících se v kruhu, a začne odpočítávání v rytmu hudby.

Sbor dětí: První hodina odbila, lampa ještě svítila, druhá hodina odbila, lampa ještě svítila, třetí hodina odbila, lampa ještě svítila ...

Okna domu postupně zhasínají, až zůstane svítit pouze lampa a jedno okno. Pak lampa zhasne, ozve se výkřik a smrtelné chroptění. Zhasne i poslední byt.

Výkřik: UÁÁÁÁ!!! CHRCHRRRR!!!

2.2 Další den před domem

Cvrlikání ptáků, hudba veselá, pracovní se střídá se smutečným pochodem.

Před domem stojí stěhovací vůz. První stěhovák z auta vytahuje krabici, na hvízdnutí se nad schody objeví druhý a první mu krabici hodí. Druhý stěhovák ji odnáší do domu a první mizí v autě. Z domu vycházejí pohřebáci s rakví, sejdou po schodech a odejdou ze scény. První stěhovák hází druhou krabici, zahodí ji daleko a cosi se rozbije - zvuk rozbitého skla. Stěhováci se leknou a v panice utečou. Opět vycházejí pohřebáci s rakví. Stěhovák nese křeslo a hází ho druhému, tentokrát na střechu. A ještě jednou vycházejí pohřebáci.

Mezitím přichází Bětko s Františkem a pozorují, co se děje. Stěhovací vůz startuje a odjíždí, druhý stěhovák vybíhá z domu a za jízdy naskakuje.

Druhý stěhovák křičí: Počkej... hop!

Bětko nejistě: Františku, viděls to?

František: Nó... někdo umřel.

Bětko nervózně poříukne.

František: To se stává, Bětko. Pojd', ať už jsme doma. V našem novém bytě!

František s Bětkou vcházejí do domu.

2.3 Před dveřmi bytu

Když Bětko a František stojí v chodbě domu před bytem, zpoza dveří sousedního bytu se linou falešné tóny klarinetu.

František: Ty, Bětko, napadlo by tě někdy, že budeme mít vlastní bydlení?

Bětko: Jo, jo... (Neposlouchá Františka, bázlivě prohlíží chodbu a okolí.)

František: Mě tedy ne. Chudák babička! Ale určitě by byla ráda, že v jejím bytě budeme bydlet zrovna my dva.

Bětka: Jo, jo...

František: Neměl bych tě přenést přes práh?

Bětka *nepřítomně*: Jo, jo...

František: Když jsme se brali, nebylo, kam bych tě přenesl...

František se dotkne Bětky, ta vyskočí a vypískne. Klarinet přestane hrát.

František: Co jančíš?!

Bětka: Já nevím, Františku, mám z tohoto domu takový divný pocit. Nedokážu si pořádkem představit, že tady budeme bydlet...

Otevrou se dveře a vykoukne soused Krákora.

Krákora: Á, to jsi ty Františku?

František: Dobrý den, pane Krákora.

Krákora: Tak už se konečně stěhuješ?

František: Nů, zrovna dneska.

Krákora: Tak to hodně štěstí! To víš, babička ti tu bude chybět.

František: No jo, ty její bláznivé povídačky - nikdy bych, pane Krákora, nevěřil, že se mi po nich bude stýskat. A ty doutníky, jak voněly!

Krákora *ponuře*: Ani nevíš, jako moc se ti bude stýskat. (*Všimne si Bětky.*) Dobrý den, slečno.

František: Kdepak slečna! Mladá paní je to, pane Krákora! Vzali jsme se tady s Bětuškou před půl rokem.

Bětka: Dobrý den.

Krákora: Tak to budete potřebovat štěstí dvojnásob!

Bětka *vylekaně*: Co prosím?

Krákora: Myslím, až budete hledat svůj kumbálek... cožpak vám František o tomhle domě nic neřekl?

František: Pane Krákora, vy jste jak babička! Až budeme chtít slyšet báčorky, přijdeme k vám na čaj! Pojd', Bětko, máme hodně práce!

Bětka: Na shledanou.

František *nevrlé odsekne*: Na shledanou!

Krákora: Jen nech být, Františku! Ti, co je před chvílí vynášeli, také nevěřili...

František s Bětkou se na něj vylekaně ohlédnou.

2.4 V bytě

Byt s krabicemi a křeslem. František s Bětkou vcházejí.

František: Je to tu sice malé, ale hlavně že je to naše.

Bětka: Ty, Františku?! Co říkal ten Krákora... je snad ještě něco, co bych o tomhle domě měla vědět?

František: Ale jdi, prosím tě! Babička si ustavičně něco vymýšlela. Asi tady tím trpí všichni.

Bětka: Hm, já jen - vzpomněla jsem si, jak jsi mě sem jednou za babičkou vzal. Hráli jsme na dvorku tu divnou hru.

František: Jo, taky si vzpomínám. To bylo naposledy, kdy jsem byl u babičky přes noc. Pak už mě tu nechtěla.

Bětka: Já jsem se zapřísáhla, že sem už nevкроčím nikdy! Neměla jsem tu přísahu rušit...

František: Ale no tak! Snad by ses nebála? (*Posadí se k Bětce.*) Pusinku. (Dá jí pusinku.)

Bětka: Na druhou stranu - něco mě sem táhne. Hele, co jsem tím hledáním kumbálku? Jaký kumbálek bychom měli hledat?

František: Nevím. Ale hlavně bychom měli jít uklízet, abychom do večera naši aspoň peřinu.
Bětko: Tak dobrá. Pro začátek odnes tyhle lyže a kompoty do sklepa, ať je tu k hnutí.
František: Ale Bětko, já myslel...
Bětko *skočí mu do řeči*: No šup, šup!
František vyjde na chodbu s harampádím, brblá si pod fousy něco o kompotech a odejde.

2.5 Bětko nachází deník

Bětko: Ani nezavřel! (*Zavírá dveře.*) Tak, kde začít? (*Nachází deník.*) Jé, to je krásný notýsek! (*Čte obálku.*) „Deník“ - tajný deník Františkovy babičky! (*Otevře a čte dál.*) „Dvanáctého listopadu - důchod - osm set sedmdesát korun - doutníčky - jedenáct korun, padesát haléřů - rohlíky - čtyři krát dvacet haléřů - nekupovat na rohu, gumové“ - hm...

2.6 Před sklepem

František schází po schodech do přízemí, pohvizduje si, ale jak se blíží ke dveřím do sklepa, pomalu znejistí. U dveří si už nepíská vůbec. Dveře se se skřipěním otvírají, ozve se temná hudba. František nakukuje do sklepa.

František: Je tam tma - a vypínač je až dole pod schody - Všechno jsou to jen báchor-ky, stejně si myslím, že bude lepší nejdřív pověsit anténu. (*Rychle odběhne.*)

2.7 V bytě

Bětko stále sedí v křesle a čte deník.

Bětko: „Třináctého listopadu - žvýkačka Pedro pro Fanouška - jedna koruna - dobře, že šel k rodičům, děti na dvorku si už zase hrají tu svoji hru. Je čas zapálit si doutníček a jít do kumbálku...“

František vchází do dveří s harampádím v rukou.

Bětko: Františku, podívej! Našla jsem deník tvé babičky. (*Otočí se a vidí, že František má stále harampádí v rukou.*) Ty jsi ještě nebyl v tom sklepě?!

František: Byl... skoro. Ale vzpomněl jsem si, že musím nejdřív zapojit anténu.

Bětko: Aha... Schválně, přečti si tohle, babička tady píše něco o tom kumbálku.

František: Mě to teď nezajímá.

Bětko: Počkej, tohle si musíš poslechnout: „Děti na dvorku si už zase hrají tu svoji hru. Je čas zapálit si doutníček a jít do kumbálku...“

2.8 Čtení z babiččina deníku

Stínohra: Babička sedí nad deníkem, zapisuje, přemýšlí, pokuřuje doutníček.

Babička: Dvaadvacátého března. Mandlování - čtrnáct osmdesát za troje povleče ní. Na mandlu jsem potkala paní Bláhovou, tu novou z prvního patra. Připomněla jsem jí, že by si měli s manželem najít kumbálek, ale smála se mi a říkala, ať jí dám s těmi pohádkami pokoj. Sedmadvacátého března. Už si zase hrají! Je záhada, jak děti pokaždé vycítí, že přichází! Je čas jít do kumbálku. Koupit nové doutníčky - tři vykřičníky. Snad se nikomu nic nestane! Jednatřicátého března. Příspěvek na smuteční věnec - deset korun. Chudáci Bláhovi, kdyby nás jen poslouchali!

2.9 V bytě

Bětko: To je teda, co?!

František: Co jako?

Bětko: No, chudáci Bláhovi!

František *ironicky*: Ano, chudáci Bláhovi. Budiž jim hlína lehká! (*přísně*) Bětko, máme hodně práce!

Bětko: Ty jsi se všim hned hotový! Já myslím, že bychom ten kumbálek neměli brát na lehkou váhu.

František: No, možná, že máš pravdu. Aspoň budeme mít, kam dát ty kompoty. (*Nachází anténu.*) Jdu pověsit tu anténu... (*Vyjde s anténou v ruce z bytu, rozsvítí si na chodbě a po schodech odchází na půdu.*)

Bětko: Pozeptám se pana Krákory. (*Odchází z bytu, zavírá a klepe na dveře sousedního bytu.*)

Otvírá pan Krákora.

Krákora: Copak se děje, mladá paní?

Bětko: Přišla jsem se zeptat ohledně toho kumbálu - víte, jak jste o něm mluvil? Máme totiž hodně kompotů a není to kam schovat...

Krákora: Kompoty nechte být. To vy se musíte schovat! - Pojdte dál, něco vám o tom povím.

Vcházejí ke Krákorovi.

3

3.1 František na půdě

František *do tmy*: Au! Kde je vypínač?!?

Rozsvítí se na půdě, s lehkými obtížemi se tam vsouká František s anténou se rozhlíží.

František: Tady se to bude věšet!

Kočka se objeví na trámu a zamňouká: Mňau!

František *se lekne*: Kuš! Potvoro.

Kočka zaprská.

František: Že tě nakopnu?!

Kočka znovu zaprská

František *odkopne kočku*: Ztracená Picmausová! Furt ty kočky krmí a ony pak lezou všude! - Kudy se asi leze na střechu? Á tady! (*Najde schody a odejde po nich.*)

3.2 Bětko zvoní na paní Picmausovou

Zní klidná, tajemná hudba, rozsvěcí se v přízemí. Bětko jde po chodbě, otvírají se dveře do tmavého sklepa. Bětko nakukuje, pak zavře sklep, popojde k vedlejším dveřím - paní Picmausové - a zazvoní. Dveře se otevrou, Bětko vchází.

3.3 František na střeše I

Zní veselá, pracovní hudba. František s anténou šplhá na hřeben střechy.

3.4 Bětko u paní Picmausové

Zní příjemná hudba ke kávě. Bětko sedí u paní Picmausové, pije kávu, v jednu chvíli se poleká, ale paní Picmausová ji chlácholí.

3.5 František na střeše II

Zní opět hudba veselá, pracovní. František s anténou popolézá po hřebenu střechy, přeskakuje komín několikrát tam a zpět, sklouzne, jen tak tak se zachytí a vyleze zpět.

3.6 Bětka přichází k vědmě

Klidná hudba. Před maringotkou sedí muzikanti, přichází Bětka a rozhlíží se, pak vyjde po schůdkách a zaklepe na dveře maringotky.

3.7 František na střeše III

Opět veselá, pracovní hudba. František přehnutý přes hřeben střechy se snaží připevnit anténu, což se mu nakonec podaří.

4

4.1 Bětka a vědma před maringotkou

Bětka stojí před maringotkou a volá: Paní Ghýmešiová, paní Ghýmešiová!

Vědma rozrazí dveře: Konečně jsi tady, čekala jsem tě!

Bětka: Paní Ghýmešiová....

Vědma: Nic neříkej, všechno vím! - Hledáš krajinu svého srdce...

Bětka: No, to asi ani ne. Spíš hledám kumbálek.

Vědma: Kumbálek? Ach ano, kumbálek... Posad se.

Sedne si na schody maringotky a Bětka na lavičku.

Vědma: Každý má svůj kumbálek, ale ne každý ho otevře. Zlo nikdy nezmizí. Přichází, když odbije jeho hodina. A neukryješ-li se do svého kumbálku, dostane tě.

Bětka: To nám říká každý, paní Ghýmešiová. Ale jak se můžeme schovat, když žádný nemáme?

Vědma: Poslouchej hlas svého srdce! Povede tě.

Bětka: Ale já mám strach a nevím, co mám dělat.

Vědma: To je v pořádku, strach k tomuhle domu patří. Strach je také jedním z klíčů k tvému kumbálku. Strach a láska!

Bětka: Strach a láska? Z toho teda nejsem moudrá.

Vědma: Těžko takové věci povědět pouhými slovy. Janko, Ferko, cikáni moji, hrajte!

Hudebníci spustí cikánskou píseň opěvující krásy kumbálku. Vědma tančí. S Bětkou hudba začíná také cukat, až v závěru také divoce tančí.

Všichni zpívají: Jóó, kumbále, kumbale, kumbále!

Čim béreš, čim béreš za sárdce?

Jsi kámoš, jsi kámoš, kumbále!

Jó, tam je fajn!

Píseň končí, František klečí na kraji střechy a haleká dolů.

František: Bětko! Co to tam dole děláš?! Já se tady morduju s anténou a ty si zatím hopsáš na dvorku!

Bětka: Ale Fanoušku, paní Ghýmešiová mi radí, jak najdeme ten kumbálek!

František: K čertu s kumbálkem, Bětko! Máme spousty práce!

Bětka: Ale jinak nás dostane zlá síla!

František: Paní Ghýmešiová, co jste jí to nabulíkovala?!

Bětka: No tak, Fanoušku...

František rozčileně: Neříkej mi Fanoušku - ne před celým barákem! Viš, že to nesnáším! A pojď už domů! (*Odejde.*)

Bětka: Omluvte ho, prosím. On to tak nemyslel. On těmhle věcem prostě nevěří.

Vědma: Nic neříkej, to se brzo změní! Všechno vím...

Bětko: No, doufejme... Já z toho ale pořád nějak nejsem moudrá. Strach, láska, hlas srdce... ale kde ten kumbálek teda je?

Vědma: Vždyť je to tak prosté. Jak bych ti to řekla... To je těžké. Ale počkej, zeptám se čarovných bylin, ty snad pomohou.

Vytáhne cigaretu s kouzelnými bylinami, natáhne a svalí se naznak do maringotky.

Bětko: Paní Ghýmešiová, paní Ghýmešiová...

Vědma vyskočí a pronese v transu vidění: Když zlo se blíží a strach tě svírá, hledej dvířka kdysi nalezená a hned zase ztracená!

Bětko: Dvířka kdysi nalezená, a hned zase ztracená? (Vyskočí.) No jo, dvířka! Jak jsem na ně mohla zapomenout?! (Odběhne.)

Vědma: Počkej! To není celé! Musíš v srdci najít lásku a ve správnou chvíli držet to, co máš ráda!

4.2 Dům navečer

Tma. Rozsvěcí se pouliční lampa, pak postupně okna domu. Po střeše se prochází kočka, pomňoukává. Nad domem vychází Měsíc. Okna postupně zhasínají, až zůstane svítit jen lampa.

4.3 František sám doma

František přechází po bytě, nejdřív trochu našťavaně.

František: No, asi jsem to na tom dvorku trošičku přehnal. Ale co - anténa je zapojená, tak teď už jen, kampak Bětko zabalila televizi... Kde ta ženská pořád vězí?

Děti sborově: První hodina odbila, lampa ještě svítila...

František: Co to bylo? - hm, to je jedno. Hele, to je ten babiččin deník! (Našel babiččin deník, sedne si a čte.) „dvacátého sedmého pátý - Nákup: vitakáva, vincentka, vitacit, vitriol... doutníčky.“ (Krouť hlavou.) Babi, babi! (Čte dál.) „Fanoušek si dnes přivedl kamarádku Bětušku. Budou tu až do zítřka. Raději jsem je poslala s dětmi na dvorek. Když se jich budou držet, snad se jim nic nestane.“ (Vyskočí.) No jo, babi, na to si vlastně vzpomínám! Bětko, Bětkóóó!!!

Tma.

Děti sborově: Druhá hodina odbila, lampa ještě svítila. Třetí hodina odbila, lampa ještě svítila...

5

5.1 František u vědmy

František přibíhá k maringotce.

František vzrušeně: Paní Ghýmešiová, paní Ghýmešiová...

Vědma otvírá dveře: Konečně jsi tady, čekala jsem tě!

František: Paní Ghýmešiová...

Vědma: Nic neříkej, všechno vím - hledáš krajinu svého srdce...

František: Ne, hledám Bětku!

Vědma: Ta hledá dvířka kdysi nalezená a hned zase ztracená...

František: A nevíte, kde by mohla být?

Vědma: Vždyť je to tak prosté... ale jestli chceš, zeptám se kouzelných bylin ty nám pomohou! (Potáhne z cigarety a svalí se dozadu.)

František nejistě: Jste moc hodná, ale raději se porozhlédnu sám... nashledanou. (Odbíhá.)

Vědma: Počkej, nestihla jsem ji říct, že musí v srdci najít lásku a ve správnou chvíli držet to, co má ráda! (*Konec věty už dořekne dost rezignovaně.*)

Tma.

Děti *sborově*: Čtvrtá hodina odbila, lampa ještě svítila. Pátá hodina odbila, lampa ještě svítila...

5.2 Na chodbě u Krákory

František přibíhá a klepe na dveře pana Krákory.

František: Pane Krákora, pane Krákora!

Krákora: Co se děje, Františku?

František: Pane Krákora, neviděl jste Bětku?

Krákora: Neviděl. Ale Františku, děti už si hrají, oba byste měli být už ve svém kumbálku.

František: Já vím, Bětko ho někde hledá!

Krákora: Tak to může být kdekoliv. Každý má kumbálek někde jinde.

František: A kde ho máte vy, pane Krákora?

Krákora: Já ho mám tady. Počkej. Děti už si hrají, vezmu do ruky svůj milovaný klarinet. (*Cinknutí.*) Podívej!

František: Jé, ta dvířka tu před tím nebyla!

Krákora: Tak to je můj kumbálek. Poslouchej. (*Zmizí a krásně mu zahraje na klarinet.*)

František: Pane Krákora, vy najednou válíte!

Krákora *s povzdechem*: Takhle hraju jenom v kumbálku. Zahraju ti svou nejoblíbenější.

František: Už musím běžet, pane Krákora. Musím najít Bětku.

Krákora: Hodně štěstí!

František: Děkuju vám.

Pan Krákora zavře dveře, František na chodbě se rozmýšlí.

František: Teď hlavně neztrácej hlavu! Je třeba postupovat systematicky! - Vezmu to od sklepa - A nebo raději ne! Od půdy! - To je blíž.

Tma.

Děti *sborově*: Šestá hodina odbila, lampa ještě svítila. Sedmá hodina odbila, lampa ještě svítila...

5.3 Na půdě

František rozsvítí na půdě, tam sedí paní Picmausová s kočkou na klíně. František se jí lekne.

František: No fuj, to jsem se vyděsil! Co tu děláte, paní Picmausová?!

Picmausová: Brzy se vyděšíš ještě víc, Františku, jestli se rychle neschováš do kumbálku!

František: Já vím. Nemůžu ho najít. A teď nemůžu najít ani Bětku!

Picmausová: To je zlé. Ale počkej, pozeptám se svých přítelkyň, koček. Ty vlezou všude.

František: Koček? Nevím, jestli nám KOČKY něco poví...

Picmausová *se místo odpovědi otočí na kočku*: Melindo, či či, pojď!

Cinknutí. Otevrou se dvířka za komínem.

František: Teda, paní Picmausová!

Picmausová: To je můj kumbálek, pojď Františku.

Picmausová vstoupí a František za ní.

Tma.

Děti *sborově*: Osmá hodina odbila, lampa ještě svítila. Devátá hodina odbila, lampa ještě svítila...

5.4 Na střeše

Na střeše kočky. Paní Picmausová a František s nimi - v kočičí podobě.

František: Mňau, tak to je tedy něco! Běťka mi sice občas říká kocourku, ale kdyby mě viděla takhle!

Picmausová: Melindo, Alfonsie?! Nezahlédly jste náhodou tu novou nájemnici z druhého patra?

Kočka 1: Ach, Eleonoro, myslíš tu mladou, jak má toho protivného manžela s anténou, co mě dnes nakopl?

František: Ehm - já jsem jaksi nevěděl, že jste - no víte - omlouvám se!

Kočka 1: Tak to jsi byl ty? Zasloužil bys škrábanec!

Kočka 2: Ale jdi, Melindo, vždyť je z něj teď moc fešnej kocourek!

Kočka 1: Alfonsie, nezapomínej, že je ženatý!

Picmausová: Tak dámy?! Potřebujeme ji najít rychle!

Kočka: Tu z druhého patra, milá Eleonoro? Tak to musíš do sklepa, má drahá.

František: Do sklepa?! Běťkóóó!

Tma.

Đeti sborově: Desátá hodina odbila, lampa ještě svítila. Jedenáctá hodina odbila, lampa ještě svítila. Dvanáctá hodina odbila...

Kytara vybmká zbývajcí část melodie. Lampa zhasne.

6

6.1 Ve sklepe

Temná hudba. Odkryje se sklep. Běťka tam cosí hledá.

Běťka: Tady někde jsem ta dvířka spatřila... musí tu být. Tady jsem stála, potom to ze tmy zařvalo...

Ze stínu se vynořuje Krvavé koleno - ruka v rukavici. Běťka se k němu otočí, vyděsí se a uskakuje.

Běťka: Uáá, Pomóc! Nech mě! Au! Potvoro! - Františku, pomoóóó!!!

František: Běťko!

Přiběhne po schodech a skočí na koleno. Koleno pustí Běťku a drtí Františka. Běťka se opět zapojí a Koleno odhodí oba ke zdi.

František: To je konec!

Běťka: Františku drž mě!

Koleno se zarazí a pustí je.

František: Držím tě, Běťko!

Běťka: Musíme najít ten kumbálek.

František: Vždyť ani nevíme, jak ho máme otevřít.

Běťka: Máš pravdu, hlavně že máme jeden druhého. Víš, mám tě ráda Františku.

František: Taky tě mám rád, Běťko.

Obejmou se. Cínknutí, otevře se kumbálek. Podívají se tam, pak na sebe, pak zase tam a pomalu vstoupí dovnitř.

Koleno se zvedne, zamíří do dvířek kumbálku, ale ucukne, protože dovnitř nemůže. Chvíli váhá a potom dvířka zavře.

KONEC